

Р Е Ш Е Н И Е

№. 71

гр.София , 04 октомври 2019 г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети април две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЛАДА ПАУНОВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Невена Пелова
и в присъствието на прокурора от ВКП АНТОНИ ЛАКОВ
като изслуша докладваното от съдия ПАУНОВА наказателно дело №241/2019г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство е по реда на Глава двадесет и трета от НПК.

Срещу присъда № 17 от 30.11.2018г. по внохд № 316/2018г. по описа на Апелативен съд – Варна са постъпили: касационен протест от зам. окръжен прокурор при ОП – Бургас; касационна жалба от защитника на подс. С. К. – адв. Т.; касационна жалба от резервния защитник на същия подсъдим – адв. Р.; касационна жалба от защитника на подс. С. П. – адв. Ц.; касационна жалба от защитника на подс. С. М. – адв. Д.; касационна жалба чрез повереника на гражданските ищци и частни обвинители М. Г. лично и в качеството на попечител на Г. С., И. С. и С. С. чрез майка и законен представител М. М..

С присъда № 107 от 24.06.2014г. по нохд № 823/2012г. по описа на Окръжен съд – Бургас, подсъдимият С. С. П. е признат за виновен, като извършител в съучастие с М. И. Х. – извършител и С. И. К. – подбудител, в извършено престъпление по чл. 142, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и му е наложено наказание осем години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е бил подбуден да извърши престъплението по чл. 142 от НК от Н. А. С., който от своя страна е бил подбуден от Г. С. К. и С. Х. М., както и за това, в резултат на деянието да са настъпили значителни вредни последици по чл. 142, ал. 3 от НК. Със същата присъда подсъдимият С. П. е признат за виновен, като извършител и в съучастие с М. И. Х. – извършител и С. И. К. – подбудител, в извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9 вр. чл. 115 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и му е наложено наказание осемнадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е бил подбуден да извърши престъплението по чл. 116 вр. чл. 115 от НК от Н. А. С., който от своя страна е бил подбуден от Г. С. К. и С. Х. М.. На основание чл. 23, ал. 1 от НК му е наложено общо най – тежко наказание осемнадесет години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият С. И. К. е признат за виновен като подбудител и помагач, в съучастие със С. С. П. и М. И. Х. – извършители, за престъпление по чл. 142, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и му е наложено наказание девет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е извършил престъплението в съучастие с Н. А. С. и след като е бил подбуден от Г. С. К. и С. Х. М.,

както и за това, че в резултат на деянието са настъпили значителни вредни последици по чл. 142, ал. 3 от НК. Подсъдимият С. К. е признат за виновен и като подбудител и помагач в съучастие със С. С. П. и М. И. Х. – извършители, в извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 7, т. 9 и т. 12 вр. чл. 115 вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 вр. чл. 29, ал. 1, б. “а” и б. “б” от НК и му е наложено наказание осемнадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението в това, че е извършил престъплението в съучастие с Н. А. Н. и след като е бил подбуден от Г. С. К. и С. Х. М.. На основание чл. 23 от НК му е наложено общо най – тежко наказание осемнадесет години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимите С. Х. М., Г. С. К. и Н. А. С. са признати за невиновни и оправдани по обвиненията за извършени престъпления по чл. 142, ал. 3 (ред., ДВ, бр. 50/1995г.) вр. ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7 вр. чл. 142, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК и по чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9 вр. чл. 115 вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК.

Подсъдимите С. С. К. и С. И. К. са осъдени солидарно да заплатят на гражданските ищци Г. С. С., М. М. Г. и Г. С. Г. обезщетение за претърпените неимуществени вреди от престъплението по чл. 116 вр. чл. 115 от НК, както и обезщетение за претърпени имуществени вреди на М. Г. и Г. Г..

С присъдата съдът се е разпоредил с веществените доказателства и се е произнесъл по направените по делото разноски.

С допълнителна присъда № 116 от 08.07.2014г. по нохд № 823/2012г. по описа на Окръжен съд – Бургас са отхвърлени предявените от Г. С. С., от М. М. Г. и от Г. С. Г. граждански искове солидарно срещу подсъдимите С. Х. М., Г. С. К. и Н. А. С. за обезщетение за неимуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 116 вр. чл. 115 от НК. Отхвърлени са и предявените от М. М. Г. и Г. С. Г. граждански искове солидарно срещу подсъдимите С. Х. М., Г. С. К. и Н. А. С. за обезщетение за имуществени вреди от извършеното престъпление по чл. 116 вр. чл. 115 от НК.

С решение № 153/05.03.2015г. по внохд № 155/2014г. по описа на Апелативен съд – Бургас, присъда № 107 от 24.06.2014г., постановена по нохд №823/2012г. на Бургаски ОС е отменена изцяло и делото е върнато за ново разглеждане на Окръжен съд – Бургас.

При новото разглеждане на делото с присъда № 176 от 17.07.2017г. по нохд № 189/2015г. по описа на Бургаския окръжен съд подсъдимият С. С. П. е признат за виновен в това, че на 06.03.2008г., в [населено място], като извършител в съучастие с М. И. Х., като съизвършител, подбудени от С. И. К. и Н. А. С. като подбудители, които от своя страна били подбудени от С. Х. М., отвлякъл С. Г. С., с цел противозаконно да го лиши от свобода, като извършителите са били въоръжени, деянието е извършено от две лица и отвличането е с користна цел, поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 2, ал. 2, вр. чл. 54, ал. 1 от НК е осъден на осем години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението подбудителите С. К. и Н. С. да са били подбудени от Г. С. К. и по обвинението по чл. 142, ал. 3 от НК (Ред., ДВ, бр. 50 / 1995г.) - от деянието да са настъпили значителни вредни последици – смъртта на С. Г. С..

Подсъдимият С. С. П. е признат за виновен и в това, че на 06.03.2008г. в местността “Горска нива” в землището на [населено място], след като бил подбуден от С. И. К. и Н. А. С., които били подбудени от С. Х. М., в съучастие като съизвършител с М. И. Х. умишлено умъртвил С. Г. С., причинявайки му огнестрелно нараняване в главата чрез огнестрелно оръжие – пистолет, като деянието е извършено предумишлено и с користна цел, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 54, ал. 1 от НК е осъден на двадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението подбудителите С. К. и Н. С. да са били подбудени от Г. С. К..

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия С. С. П. е наложено едно общо наказание двадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим. Извършено е приспадане на основание чл. 59, ал. 1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият С. Х. М. е признат за виновен в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., подбудил и подпомогнал Н. А. С. и С. И. К. да подбудят и да подпомогнат С. С. П. и М. И. Х. да отвлекат в [населено място] Г. С. с цел противозаконно да го лишат от свобода, като извършителите са били въоръжени, деянието е извършено от две лица и отвличането е с користна цел, като отвличането е осъществено на 06.03.2008г., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 142, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 2, ал. 2, вр. чл. 54, ал. 1 от НК е осъден на осем години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението деянието да е извършено в съучастие с Г. С. К. и по обвинението по чл. 142, ал. 3 от НК (Ред., ДВ, бр. 50 /1995г.) - от деянието да са настъпили значителни вредни последици – смъртта на С. Г. С..

Подсъдимият С. Х. М. е признат за виновен и в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., подбудил и подпомогнал Н. А. С. и С. И. К., да подбудят и да подпомогнат С. С. П. и М. И. Х. умишлено да умъртвят С. Г. С., чрез огнестрелно оръжие – пистолет, като убийството е осъществено на 06.03.2008г. в местността “Горска нива”, като деянието е извършено предумишлено и с користна цел, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 54 от НК е осъден на двадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението деянието да е извършено в съучастие с Г. С. К..

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия С. Х. М. е наложено едно общо наказание двадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим.

Със същата присъда подсъдимият Г. С. К. е признат за невинен в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., в съучастие със С. Х. М., подбудил и подпомогнал Н. А. С. и С. И. К. да подбудят и да подпомогнат С. С. П. и М. И. Х. да отвлекат в [населено място] Г. С. с цел противозаконно да го лишат от свобода, като деецът е бил въоръжен, деянието е извършено от две лица, отвличането е с користна цел и са настъпили значителни вредни последици – смъртта на С. Г. С., като отвличането е осъществено на 06.03.2008г. и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 142, ал. 3 (Ред., ДВ, бр. 50/1995г.), вр. ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. чл. 142, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК.

Подсъдимия Г. С. К. е признат за невинен и в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., в съучастие със С. Х. М., подбудил и подпомогнал Н. А. С. и С. И. К. да подбудят и да подпомогнат С. С. П. и М. И. Х. умишлено да умъртвят С. Г. С. чрез огнестрелно оръжие – пистолет, като убийството е осъществено на 06.03.2008г. в местността “Горска нива”, като деянието е извършено предумишлено и с користна цел поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 от НК.

Със същата присъда подсъдимият С. И. К. е признат за виновен в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като бил подбуден от С. Х. М., в съучастие с Н. А. С. в качеството му на подбудител и помагач, подбудил и подпомогнал С. С. П. и М. И. Х. като извършители да отвлекат в [населено място] Г. С. с цел противозаконно да го лишат от свобода, като извършителите са били въоръжени, деянието е извършено от две лица, отвличането е с користна цел, и е осъществено на 06.03.2008г., поради което и на основание чл. 142 ал. 2 т. 1, т. 2 и т.7 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.3 и ал. 4 вр.чл. 2 ал. 2, чл. 54 ал. 1 от НК е осъден на седем години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е бил подбуден от Г. С. К. и по обвинението по чл. 142, ал. 3 НК (Ред.,

ДВ, бр. 50/1995г.) - от деянието да са настъпили значителни вредни последици – смъртта на С. Г. С..

Подсъдимият С. И. К. е признат за виновен и в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като бил подбуден от С. Х. М., в съучастие с Н. А. С. в качеството му на подбудител и помагач подбудил и подпомогнал С. С. П. и М. И. Х. като извършители умишлено да умъртвят С. Г. С., чрез използване на огнестрелно оръжие – пистолет, като убийството е осъществено на 06.03.2008г. в местността “Горска нива”, деянието е извършено предумишлено, с користна цел и в условията на опасен рецидив, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 7, т. 9 и т. 12 вр. чл. 115 вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 29, ал. 1, б. ”а” и б. ”б” вр. чл. 54 ал. 1 от НК е осъден на осемнадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е бил подбуден от Г. С. К..

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия С. И. К. е наложено едно общо наказание осемнадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим. Извършено е приспадане на основание чл. 59 ал. 1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Н. А. С. е признат за виновен в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като бил подбуден от С. Х. М., в съучастие със С. И. К., в качеството му на подбудител и помагач, подбудил и подпомогнал С. С. П. и М. И. Х. да отвлекат в [населено място] Г. С., с цел противозаконно да го лишат от свобода, като извършителите са били въоръжени, деянието е извършено от две лица, отвличането е с користна цел и е осъществено на 06.03.2008г., поради което и на основание чл. 142, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 7, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. чл. 2, ал. 2, вр. чл. 54 от НК е осъден на шест години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е бил подбуден от Г. С. К. и по обвинението по чл. 142, ал. 3 НК (Ред., ДВ, бр. 50/1995г.) - от деянието да са настъпили тежки последици – смъртта на С. Г. С.. Подсъдимият Н. А. С. е признат за виновен и в това, че от месец ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като бил подбуден от С. Х. М., в съучастие със С. И. К., в качеството му на подбудител и помагач, подбудил и подпомогнал С. С. П. и М. И. Х. умишлено да умъртвят С. Г. С., чрез огнестрелно оръжие – пистолет, убийството е осъществено на 06.03.2008г. в местността “Горска нива”, като деянието е извършено предумишлено и с користна цел, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4 и чл. 54 ал. 1 от НК е осъден на седемнадесет години лишаване от свобода, като е оправдан по обвинението да е извършил деянието след като е бил подбуден от Г. С. К..

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Н. А. С. е наложено едно общо наказание седемнадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим. Извършено е приспадане на основание чл. 59 ал. 1 от НК.

Подсъдимите С. С. П., С. Х. М., Н. А. С. и С. И. К. са осъдени да заплатят солидарно на Г. С. С., със съгласието на М. М. Г. обезщетение в размер на 300 000 лева за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на извършеното престъпление по чл.116, вр. чл.115 от НК, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на извършване на деянието до окончателното ѝ изплащане, като искът е отхвърлен в останалата му част до предявения размер от 500 000 лв., както и по отношение на подсъдимия Г. С. К., като неоснователен.

Подсъдимите С. С. П., С. Х. М., Н. А. С. и С. И. К. са осъдени да заплатят солидарно на М. М. Г. обезщетение в размер на 200 000 лева за претърпените от нея неимуществени вреди в резултат на извършеното престъпление по чл. 116, вр. чл. 115 от НК, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на извършване на деянието до окончателното ѝ изплащане, като искът е отхвърлен в останалата му част до

предявения размер от 250 000 лева, както и по отношение на Г. С. К., като неоснователен.

Подсъдимите С. С. П., С. Х. М., Н. А. С. и С. И. К. са осъдени да заплатят солидарно на наследниците на Г. С. Г. обезщетение общо в размер на 200 000 лева, както следва: на М. М. Г. 66 666 лева; на И. Г. С. - 66 666 лева; на Г. С. С. със съгласието на М. М. Г. в размер на 33 333 лева и на С. С. С. чрез своята майка и законна представителка М. И. М. в размер на 33 333 лева, като е отхвърлен иска в останалата част до предявения размер от 250 000 лева, както и по отношение на Г. С. К. като неоснователен.

Подсъдимите С. С. П., С. Х. М., Н. А. С. и С. И. К. са осъдени да заплатят солидарно сумата от 3 265 лева за причинените имуществени вреди на М. М. Г., както и да заплатят солидарно сумата от 3 265 лева за причинените имуществени вреди на наследниците на Г. С. Г., както следва: на М. М. Г. – 1088,00 лева; на Г. С. С. със съгласието на своя попечител М. М. Г. – 544,00 лева; на И. Г. С. – 1088,00 лева и на С. С. С. – чрез своята майка и законна представителка М. И. М. – 544,00 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на извършване на деянието до окончателното ѝ изплащане.

Отхвърлен е предявеният от М. М. Г. и Г. С. Г. граждански иск срещу подсъдимия Г. С. К. за сумата от 3 265 лева за всеки един от двамата, претендирана като обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на престъпление по чл. 116, вр. чл. 115 от НК, като неоснователен.

Съдът се е произнесъл по възлагане на разноските и по разпореждането с веществените доказателства.

Първоинстанционната присъда е била проверена по въззивен ред по протест от прокурор в ОП, по жалби от частните обвинители и граждански ищци, по жалби от подсъдимите С. С. П., С. Х. М., Н. А. С., С. И. К. С присъда № 17/30.11.2018г., постановена по внохд № 316/2018г. на Варненски апелативен съд, присъда №176/17.07.2017г., постановена по НОХД № 189/2015г. от Окръжен съд [населено място] е отменена и изменена частично, като подсъдимият Н. А. С. е признат за невиновен в това, че от м. ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като е бил подбуден от С. М. в съучастие със С. К., в качеството му на подбудител и помагач, подбудил и подпомогнал С. П. и М. Х. да отвлекат в [населено място] С., с цел противозаконно да го лишат от свобода, като извършителите са били въоръжени, деянието е извършено от две лица и с користна цел, като отвличането е осъществено на 06.03.2008г. и е оправдан по обвинението да е извършил престъпление по чл.142 ал.2 т.т.1, 2 и 7 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК; признат за невиновен в това, че за периода м. ноември 2007г. до 06.03.2008г., след като е бил подбуден от С. М. в съучастие със С. К., в качеството му на подбудител и помагач, подбудил и подпомогнал С. П. и М. Х. умишлено да умъртвят С. С. чрез огнестрелно оръжие – пистолет,

като убийството е осъществено на 06.03.2008г. в местността „Горска нива“, извършено е предумишлено и с користна цел и е оправдан по обвинението да е извършил престъпление по чл.116 ал.1 т.т.7 и 9 вр. чл.115 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК. Присъдата е отменена в частта относно приложението на чл.23 ал.1 от НК по отношение на подс. Н. А. С.. Присъдата е отменена в гражданско-осъдителната част, с която подс. Н. А. С. е осъден да заплати обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, както и законни лихви до окончателното изплащане на сумите, в полза на гражданските ищци Г. Г., М. Г. и наследници на Г. Г. – М. Г., И. С., Г. С. и С. С.. Отменена е и в частта за възложените на подс. Н. А. С. разноски.

Първоинстанционната присъда е изменена в осъдителната част по отношение на подсъдимите С. М., С. П. и С. К., като те са оправдани да са извършили престъпленията по чл.142 ал.2 т.т.1, 2 и 7 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК и чл.116 ал.1 т.т.7 и 9 вр. чл.115 вр. чл.20 ал.3 и ал.4 от НК в съучастие с подс. Н. С..

В останалата част присъдата е потвърдена.

Описаната въззивна присъда на Варненски АС е предмет на касационен контрол.

Подаденият касационен протест се позовава на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - т. 3 от НПК. В него и в развиващото го допълнение се сочат съображения за нарушаване на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на държавното и частното обвинение. Твърди се неизпълнение от въззивния съд на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото и за съвкупна оценка на всички доказателства, довело до потвърждаване на оправдаването на подс. Г. С. и до оправдаване на подс. Н. С.. Оплакването за материално правна незаконосъобразност се поддържа поради неправилно оправдаване на посочените подсъдими и неправилно оправдаване на осъдените подсъдими по квалифициращия признак от отвличането да са настъпили тежки последици.

Прави се искане за цялостна отмяна на постановената от въззивния съд присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав за отстраняване на допуснатите нарушения на процесуалния и материалния закон и преодоляване на явната несправедливост на наложените наказания.

В касационната жалба и в допълнението към нея от защитника на подс. С. К. – адв. И. Т., се атакува присъдата на АС- Варна, в частта, с която е потвърдена първоинстанционната присъда и са наведени всички касационни основания. Оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се аргументира с доводи за: несъответност на обвинителния акт на изискванията по чл. 246 от НПК, неизпълнение на задължението на съда за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, липса на съвкупна оценка на доказателствата,

изграждане на фактически изводи въз основа на предположения, вътрешни противоречия в съдебния акт и липса на мотиви. Правят се искания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – за оправдаване на подс. К., или за намаляване на размера на наложеното му наказание. Иска се изменение на присъдата и в гражданско-осъдителната част, с намаляване на присъдените обезщетения. Срещу постановената от АС – Варна присъда е депозирана касационна жалба и от резервния защитник на подс. С. К. – адв. Н. Р., с искане за нейната отмяна и връщане на делото за ново разглеждане.

В касационната жалба и в допълнението към нея от защитника на подс. С. П. – адв. Т. Ц., се развиват доводи, относими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че присъдата е постановена въз основа на предположения, като не е доказано подс. П. да е участвал в инкриминираните деяния. Сочи се игнориране на доказателства, необсъждане на защитни доводи за незаконосъобразност на проведеното с подс. П. действие, негодност на ВДС. Прави се искане за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения.

Касационната жалба и допълнението към нея, подадени от адв. Д. Д. като защитник на подс. С. М., съдържа позоваване на всички касационни основания. Чрез анализ на събрани по делото доказателства се оспорват фактическите изводи на съда, като се претендира липса на мотиви на съдебния акт, необсъждане на възраженията на защитата срещу първоинстанционната присъда и произволност на възприетите факти. Развиват се и съображения за неправилно приложение на материалния закон, като се оспорва приетата квалификация при установените от съдилищата факти. Иска се отмяна на въззивния съдебен акт в частта, касаеща подс. М. и връщане на делото за ново разглеждане.

В допълнение към касационната жалба, изготвено от адв. И. Л. – защитник на подс. М., депозирано пред ВКС, са развити подробно съображения за аргументиране на оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяване на присъдата. Посочва се, че тя не съдържа възприетите от съда факти; че съдът не е обсъдил възраженията на защитата срещу кредитирането на отречените обяснения на подс. Ст. П. от досъдебното производство; че не са изложени съображения за кредитиране на приобщени показания на свидетелите от досъдебното производство; че не са обсъдени възраженията на защитата във връзка с конкретно посочени свидетелски показания, както и противоречията в гласните доказателствени източници; че не е даден отговор на позицията на защитата за наличие на „ексцес“; че актът на въззивния съд почива на предположения. Въз основа на съображенията за допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените се

претендира отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Недоволни от постановения от АС – Варна съдебен акт са останали и частните обвинители и граждански ищци М. М. Г. лично и като попечител на Г. С. С., И. Г. С. и С. С. С. – чрез своята майка и законна представителка М. И. М., които са го обжалвали чрез повереника си – адв. Н. К.. В допълнение към касационната жалба са развити съображения за допуснати съществени нарушения в наказателната част, касателно оправдаването на подсъдимите Г. К. и Н. С., като са игнорирани и неправилно ценени доказателствата. Сочи се и нарушение на материалния закон в оправдателните части на съдебния акт. Претендира се и явна несправедливост на наложените наказания на подсъдимите С. П. и С. К.. Прави се искане за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание пред касационната инстанция прокурорът от ВКП декларира, че поддържа подадения протест и счита жалбите за неоснователни.

Упълномощеният защитник на подс. С. К. – адв. Т., поддържа касационната си жалба, като развива изложените в нея оплаквания. Акцентира върху оплакването за липса на мотиви на съдебния акт и за неизпълнение на задължението по чл. 339, ал. 2 от НПК за отговор на защитни възражения. Пледира за отмяна на атакувания съдебен акт, като се солидаризира с доводите в касационните жалби от защитниците на другите подсъдими.

Защитникът на подс. С. П. – адв. Ц., поддържа подадената касационна жалба, като моли подзащитният му да бъде оправдан поради недоказаност на обвинението срещу него.

Упълномощеният защитник на подс. С. М. – адв. Л., поддържа оплакванията в касационната жалба от другия защитник на подсъдимия, както и съображенията, изложени в изготвеното допълнение. Пледира за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд. Поставя акцент върху конкретни оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила – липса на изложение на фактическата обстановка в мотивите на постановената присъда; недаване на отговор на възраженията срещу кредитиране на обясненията на подсъдимите Ст. К. и Ст. П. от досъдебната фаза; липса на съображения за кредитиране на приобщени свидетелски показания; необсъждане на възраженията на защитата във връзка с показанията на свид. Д. Д., наличието на противоречия между тях и обясненията на подс. К., с наличието на „оговор“, въпроса за „ексцес“. Подробно критикува противоречия в мотивите на съдебния акт и сочи формиране на изводи въз основа на предположения.

Другият защитник на подс. М. – адв. Д., също поддържа касационната жалба, като доразвива доводите си за неизпълнение от въззивния съд на задължението да провери изцяло правилността на невлязлата в сила присъда, за липса на отговор на възражения от защитата, за превратен коментар на свидетелски показания, за необсъждане на противоречията в доказателствените източници.

Упълномощеният пред настоящата инстанция защитник на подс. Н. С. – адв. Т., моли присъдата по отношение на този подсъдим да бъде оставена в сила. В пледоарията си и в представено писмено възражение се навеждат доводи за недопустимост на протеста поради липса на компетентност на подалия го прокурор и на жалбата на частните обвинители и граждански ищци поради несъответствието им с изискванията за съдържание. Развива подробни съображения въз основа на доказателствата по делото за неоснователност на развитата от протестиращия прокурор теза за доказаност на обвинението срещу подс. Н. С..

Упълномощеният защитник на подс. Г. К. – адв. Б., моли протеста и жалбата на частното обвинение да бъдат оставени без уважение. Развива възражения срещу заявените в протеста оплаквания за допуснати процесуални нарушения, като счита, че събраните по делото доказателства не дават основание да се приеме, че подс. К. има каквото и да било отношение към инкриминираното деяние.

Гражданските ищци и части обвинители М. М. Г. лично и като попечител на Г. С. С., И. Г. С. и С. С. С. – чрез своята майка и законна представителка М. И. М., не участват лично в производството пред ВКС. Повереникът им – адв. К., в писмена молба заявява, че поддържа касационната жалба и нейното допълнение. Подс. С. К. моли да бъде оправдан.

Подс. Н. С. моли да бъде потвърдена оправдателната присъда на апелативния съд.

Подс. Г. К. моли да бъде оставена в сила присъдата на АС – Варна, с която е потвърдена първоинстанционната оправдателна присъда спрямо него.

Подс. С. П. не участва лично в касационното производство, като е направил изрично изявление за това.

Подс. С. М., спрямо когото производството е водено отсъствено, не е издирен.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и провери обжалваната присъда в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

По допусимостта на сезиращите касационната инстанция процесуални документи:

Настоящият касационен състав намери подадените протест и жалби – от частните обвинители и граждански ищци, и от защитниците на

осъдените подсъдими, за процесуално допустими. Всички те са подадени срещу подлежащ на касацоинна проверка съдебен акт, от процесуално легитимирани лица и в законоустановения срок.

Възражението срещу допустимостта на подадения протест, направено от защитника на подс. Н. А., е неоснователно. Не могат да бъдат споделени твърденията за липса на териториална и функционална компетентност на протестиращия прокурор. Касационният протест е подаден от заместник на окръжния прокурор при ОП – Бургас – прокурор М.. Видно от приложената на л. 209 от внохд № 316/2018г. на Варненски АС Заповед № РД-07-1249 от 16.10.2018г. на главния прокурор на РБ, прокурор М. е бил командирован за участие в съдебното заседание пред Варненския апелативен съд по посоченото дело и е участвал в заседанието на 30.11.2018г., представлявайки позицията на държавното обвинение. Съобразно заповедта на главния прокурор, основана на чл. 138, т. 1 от ЗСВ, този прокурор е бил оторизиран да участва в производството по делото пред Апелативния съд – Варна, което включва и възможността да протестира, ако прецени наличие на основания за това, постановения в това производство съдебен акт, което той е и сторил. Не може да става дума за нарушаване на функционалната и местната компетентност на прокурора, след като е налице изрично оправомощаване на конкретния прокурор за участие в конкретното производство, извършено по надлежния ред от Главния прокурор. Без основание е позоваването на разпоредбата на чл. 147 от ЗСВ, доколкото тя касае различна хипотеза – командироване за осъществяване на функции в друго звено на прокуратурата. Позоваването на Решение № 300/2014г. на трето Н.О. на ВКС е несъстоятелно, доколкото разгледаната в него проблематика е съществено отличаваща се от поставения по настоящето дело въпрос.

Без основание са и доводите на адв. Т. за недопустимост на касационната жалба от частните обвинители и граждански ищци по делото, подадена чрез техния процесуален представител. Не се констатира жалбата да е несъответна на изискванията по чл. 351, ал. 1 от НПК. В подадената жалба е посочен обжалвания акт, твърдяните касационни основания и искането, което се прави, а в допълнителното изложение са конкретизирани доводи, подкрепящи направените оплаквания. Поради това, жалбата и направеното в срок допълнение към нея дават основание за извършване на касационна проверка.

Всички обжалвали страни и протестиращият прокурор развиват съображения, подкрепящи направено оплакване за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК при постановяване на атакуваната въззивна присъда. Тези доводи следва да бъдат разгледани на първо място. Необходимо е произнасяне преди всичко по оплакванията за допуснати процесуални нарушения при разглеждане на делото, тъй като проверката за правилното приложение на материалния закон може да бъде

извършена само в рамките на установената от решаващия съд фактическа обстановка, и то само, ако са спазени процесуалните правила за формиране на вътрешното убеждение на съдилищата по фактите.

По основателността на касационния протест и на жалбата на частните обвинители и граждански ищци чрез техния повереник:

В голямата си част доводите в протеста са за необоснованост на съдебния акт, понеже прокурорът е направил собствен анализ на доказателствата по делото и е извел фактология, която счита за установена, претендирайки доказаност на обвинението спрямо подсъдимите К. и С.. Аналогично е и съдържанието на жалбата от частното обвинение. Известно е, че необосноваността не съставлява самостоятелно касационно основание, като касационната инстанция се произнася в рамките на установените от съдилищата фактически обстоятелства. Повод за намеса на касационната инстанция може да е налице, ако не са събрани доказателства, необходими за обективно, всестранно и пълно изясняване на доказателствата по делото, ако вътрешното убеждение на решаващия съд е изградено въз основа на негодни доказателствени източници, както и ако оценката на доказателствата е превратна или не според действителното им съдържание или не е извършена цялостната им оценка.

Решаващите съдилища са извършили значима дейност по събиране и проверка на доказателствата, необходими за изясняване на правно релевантните обстоятелства съобразно рамката на обвинението. Постановеният в протеста въпрос е по отношение на това, дали въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото и за цялостна критична преценка на доказателствената съвкупност във връзка с обвиненията срещу подсъдимите К. и С.. Първоинстанционният съд е постановил оправдаване на подс. Г. К. и по двете повдигнати му обвинения, като в тази част присъдата е било протестирана пред въззивния съд и в допълнителните съображения към подадения протест са били изложени пространно съображения за липса на анализ на събрани по делото доказателства от гласни доказателствени средства и от ВДС. Въззивният съд /стр. 274 и стр. 283-284 от мотивите/ е изложил съображенията си за неоснователност на протеста, като е приел, че установените обстоятелства не са достатъчни да обосноват извод за съпричастност на подс. К. към инкриминираната по делото престъпна дейност. Обосновал се е защо изводите за икономически и приятелски връзки между Г. К. и С. М. сами по себе си не са в състояние да обосноват извод за съучастие на подс. К. в инкриминираните деяния. Не е отговорил обаче на изричните доводи във въззивния протест по отношение необсъждането на изводимите фактически данни от обясненията на подсъдимите Н. С. и Ст. К. (които иначе е възприел с доверие), на свидетелските показания, касаещи отношението на К. към дейността на „А. газ“ Е., на показанията на свид. Ф., както и на

евентуалните противоречия между тези доказателствени източници и обясненията на подс. Г. К.. Дали тези доказателствени източници могат да обосноват различни от направените от решаващите съдилища фактически изводи не е въпрос на касационния контрол, но тяхното необсъждане навежда на извод за липса на цялостен и критичен анализ на всички доказателства по делото. При пълноценна оценка на доказателствата, касаещи дейността на този подсъдим, е възможно да не се достигне до различни правни изводи, но съдът е длъжен да спазва законовите си задължения за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото.

По отношение на постановеното от апелативния съд оправдаване на подс. Н. С. по двете възведени му обвинения, аргументацията на решаващия съд е изложена пестеливо на стр. 274-275 и стр. 283 от мотивите. В принципен план следва да се посочи, че процесуалният закон предписва подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан, когато обвинението не е доказано по несъмнен начин. Контролираният съд е оправдал подс. С. поради недоказаност на обвиненията спрямо него, но е сторил това, като въз основа на доказателствени източници е посочил възможни хипотези (напр. че било възможно подс. С. да е присъствал на срещата в Обзор, можело да се предполага, че е бил наясно с действията на подсъдимите П. и М.) и едновременно с това е приел липса на „убедителни“ доказателства за активни действия на този подсъдим за подбуждане и подпомагане. Имат основание възраженията в протеста, че при решаване на въпроса за виновността на подс. Н. С. извън вниманието на въззивния съд са останали събрани по делото доказателства. Макар да е ценил приобщените обяснения от досъдебното производство на подс. С. П., съдът не е обсъдил посочените в тях обстоятелства за среща между М. Х. и подсъдимите Н. С. и С. К., за идване на тези двама подсъдими при П. след деянието. Несъответно на доказателствения материал е приел, че данни за комуникация между М. Х. и подс. Н. С. се съдържат само в показания на С. П. като анонимен свидетел, които, след като правилно е било преценено, че не могат да бъдат включени в доказателствената съвкупност, не е следвало и да бъдат дискутирани. Липсата на обсъждане на посочените по-горе обяснения и на преценката им във връзка с други доказателствени източници – показанията на свидетелите Д. и Ф. за отношенията между подсъдимите С. и К., сочи на ненадлежно формиране на решаващите изводи. Въззивният съд е бил длъжен да извърши цялостна оценка на доказателствата и средствата за тяхното установяване, за да защити фактическите си и правни изводи. Освен това е налице и вътрешно противоречие в мотивировката на съдебния акт, доколкото в мотивите (л. 255) очевидно е възприето разказаното от подс. С. П. за срещата между М. Х. и подсъдимите Н. С. и С. К., а по-нататък при обсъждане на доказателствата се сочи, че за такава среща се споменава само при разпит

на С. П. като свидетел. Видно е, че доказателствената дейност на въззивния съд страда от недостатъци и не обезпечава стабилност на направените изводи.

Основателно е и оплакването в протеста и в допълнението към него за липса на отговор във въззивния съдебен акт на възраженията на представителя на държавното обвинение по отношение на постановеното с първоинстанционната присъда разпореждане с веществените доказателства. Тази непълнота на решението сочи на неизпълнение от контролирания съд на задължението по чл. 339, ал. 2 от НПК.

Възраженията на протестиращия прокурор и на частното обвинение за неправилно приложение на материалния закон не могат да бъдат обсъждани поради констатираните пороци при формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд.

По основателността на жалбите от защитниците на подсъдимите С. К., С. М. и С. П.:

Доколкото възраженията в посочените жалби са повтарящи се, същите следва да бъдат разгледани общо. Във всички жалби е направено оплакване за липса на мотиви на атакувания съдебен акт и за неизпълнение на задължението на въззивния съд по чл. 339, ал. 2 от НПК, като е потвърдил осъждането на подсъдимите С. М., С. К. и С. П., да отговори на доводите, направени от защитата. Тези оплаквания касационната инстанция намира за основателни.

Независимо от завидния обем на мотивите на въззивната присъда, не може да се приеме, че тяхното съдържание удовлетворява стандартите за обективизиране на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, по доказателствата, по правото и по наказанието. Постановеният при въззивното разглеждане на делото съдебен акт в едната си част е с характер на присъда по отношение виновността на едно от подсъдимите лица и по силата на законовата разпоредба на чл. 339, ал. 3 от НПК, решаващият съдебен състав е длъжен да изготви съдебен акт, съответен на изискванията за съдържание по чл. 305 от НПК. В останалата си част съдебният акт има характер на решение, потвърждаващо осъждането на трима от подсъдимите и освен обективизиране на извършената проверка за правилността на първоинстанционния акт, съдът е длъжен и посочване на основанията, поради които не е възприел доводите в жалбите. Тези задължения въззивният съд не е изпълнил. Мотивирането на съдебния акт, освен че прави видима волята на съда по фактите и по правото, обективира процеса на формиране на вътрешното му убеждение, също така дава възможност на страните в процеса да разберат фактическите и правни основания за взетото решение и съответно на това да упражнят процесуалните си права. Спазването на процесуалните правила за формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд и съответността на правните му изводи на установената фактология са предмет на проверка

при касационния контрол, но той може да бъде реализиран само при наличие на обективирани изводи на съда по същество по въпросите, посочени в чл. 305, ал. 2 от НПК. Поради това и липсата на мотиви на съдебния акт е предвидено от закона като абсолютно процесуално нарушение, обуславящо отмяна на постановения съдебен акт.

Мотивите на контролирания въззивен съдебен акт са неясни за това, дали при осъществения контрол върху първоинстанционната присъда и след като е бил сезиран от защитата с оплаквания за необоснованост, апелативният съд е намерил като правилна възприетата в присъдата фактическа обстановка, или е приел различни факти. Липсата на последователност в подхода на контролирания съд проличава и от посочената /на л. 278 от мотивите/ констатация, че фактическата обстановка, описана в обвинителния акт е възприета от съда, а обективно това не е така, понеже по отношение на срещата в Обзор както първият съд, така и въззивната инстанция приемат факти, различни от изложените от обвинението. Вярно е, че ако възприеме като правилно установена фактологията, изяснена от първата инстанция, въззивният съд може да не я преповтаря, като обаче изложи собствени мотиви, аргументиращи преценката за съответствие на възприетите факти на доказателствената съвкупност. В случая обаче обективирането на резултатите от контролната и решаваща дейност на въззивния съд по отношение на фактите е било наложително, понеже със съдебния си акт един от подсъдимите – Н. С. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатите му обвинения. Не става ясно каква е различната фактология, обосновала преценката за невиновността на този подсъдим и на какво са основани изводите, че няма „убедителни“ доказателства този подсъдим да е извършвал активни действия по подбуждане и подпомагане.

Прочитът на мотивите на контролирания съдебен акт сочи, че фактите, които са приети и изложени, касаят събитието на изчезване на пострадалия С., както и обстоятелствата, свързани със собствеността и прехвърлянето на имот № 90 в кв. 3 на Ю. промишлена зона Бургас, обстоятелствата за статута и сделките на дружества „А.“ Е., „А.“ Е., „Б.“ О., за лицата, които са били техни представляващи и ликвидатори, както и опитите на убития С. С. да закупи посочения имот. Тази фактология без съмнение е от значение на плоскостта на мотива за извършване на престъпленията, но не е достатъчна за обосноваване на изводите за съществените обстоятелства на извършване на инкриминираните деяния и участието на подсъдимите в тях. Мотивите съдържат и описание на извършените действия по разкриване на престъплението. Вместо да изложи заключенията си по релевантните факти, въззивният съд на практика е преразказал съдържанието на доказателствените източници – обясненията на подсъдимите С. К. и С. П., свидетелските показания, дадени в различните фази на производството, заключенията на експертизите, макар някои от

тези заключения да нямат връзка с обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Няма как пресъздаването на гласните доказателствени средства да замени дължимото посочване на възприетите от решаващия съд фактически положения. Липсата на ясно изразено вътрешно убеждение на съда по установените факти препятства правото на страните да узнаят фактическите основания на постановения съдебен акт, а също и преценката за правилно приложение на материалния закон. В този смисъл доводите в жалбите и свързаното с тях позоваване на касационния повод по чл. 348, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, са основателни и сочат на наличие на предпоставки само на това основание присъдата да бъде отменена и делото – върнато за ново разглеждане на същия съд.

Липсата на посочване на възприетата от контролирания съд фактология по-нататък е довела и до липса на изводи за конкретните действия, с които е осъществено лишаването от живот на С. С.. Правната оценка на поведението на подс. С. П. се изчерпва само с изводите, че той е действал като извършител, като заедно с М. Х. са отвлекли С., след това са го убили и заровили /л. 274 от мотивите/. Не са изложени съображения за това, с какви конкретни действия този подсъдим е осъществил изпълнителните деяния на престъпленията, в извършването на които е бил обвинен.

Възраженията на касаторите по отношение на липсата на дължимия от въззивната инстанция отговор на доводите на страните съобразно изискването на разпоредбата на чл. 339, ал. 2 от НПК, настоящата инстанция намира също за основателни.

Пред въззивния съд защитниците на осъдените подсъдими са възразявали срещу кредитирането от първата инстанция на определени обяснения на подсъдимите С. К. и С. П., дадени на досъдебното производство и приобщени чрез прочитането им в съдебно заседание. Независимо, че апелативният съд е изложил преценката си, че първата инстанция правилно е възприела обясненията на тези двама подсъдими, дадени на досъдебното производство, той не е дал отговор на редица възражения, направени от защитниците. На практика, след като е посочил, че тези двама подсъдими са се отрекли от първоначално дадените обяснения (подс. Ст. К. – още на досъдебното производство), за да аргументира поставянето им в основата на изводите си, е дал оценка на съдържанието им като достоверни и искрено звучащи, а също и като последователни, еднопосочни и кореспондиращи помежду си. Всъщност изводът за взаимна кореспонденция на обясненията на тези двама подсъдими не е изцяло съответен на обсъжданите доказателствени източници. Това е така, доколкото в обясненията си от досъдебното производство, които съдилищата са посочили, че кредитират с доверие, подс. С. П. отрича своето участие в извършването на отвличането и убийството, като дава уличаваща себе си информация, касаеща само посредническата му роля и извършено от него показване на жертвата. Посочва, че М. Х. и лице на име

В., са приели да извършат поръчаното от С. К., както и пресъздава разказаното му от Х. за това как е извършено отвличането и убийството и в какво се е изразявало участието на С. К.. В обясненията на подс. С. К., дадени при разпита му на 23.10.2009г. на досъдебното производство и приобщени чрез прочитането им, кредитирани с доверие, той дава уличаваща себе си и подсъдимите С. М. и С. П. информация, но фактите, посочени от него, се различават от изнесените такива от С. П. – по отношение на това, дали Ст. К. се е срещал с М. Х., на кого и кога е дал обещаната сума, както и по отношение на обстоятелството кое лице е участвало в осъществяване на отвличането и убийството на С. С..

По-нататък съдилищата са приели, че възприетите като достоверни обяснения на подс. К. са подкрепени от показанията на анонимни свидетели № 1 и № 2 и на свид. Д., макар да не са обсъдили някои противоречия между тези гласни доказателствени източници. Възражения за необсъждане на тези противоречия са правени във въззивните жалби, но не са намерили отговор, като апелативният съд доста общо е декларирал подкрепеност на обясненията на подсъдимите от свидетелските показания на анонимни свидетели № 1 и № 2, на свидетелите Д. Д., Ф., Х. и др. Противоречия между обясненията на подс. К. и показанията на двамата анонимни свидетели са били налице - например по отношение на времето, когато са се осъществявали уговорките между подс. К. и свид. Д., тези между Д. и анонимните свидетели, за какви суми е било разговаряно, кой се е очаквало да изпълни „поръчката“. Освен това, С. К. в отречените си обяснения е твърдял, че са ходили до Бургас заедно с Д. и Ф., а в показанията на свидетелите Д. и Ф. не се съдържа такъв факт.

Неизяснени в съдебния акт са останали и противоречията между гласните доказателствени източници какво е било „поръчано“ да бъде извършено спрямо С. С. – отвличане или убийство. Липсата на фактология в съдебния акт е пречка да бъде установено какво е приел решаващия съд – дали „поръчката“ изначално е била да бъде убит пострадалия, или лишаването му от живот е било възложено след срещата в Обзор, за която и двете инстанции са приели, че лицата, поръчали С. „да бъде оправен“, са останали неизвестни. Тези недостатъци в мотивите на въззивната инстанция по-нататък са попречили и да бъде защитена преценка налице ли е подбуждане и помагаческа дейност на признатите за виновни подсъдими М. и К. към убийството, както и да бъде даден отговор на възраженията на защитниците за наличие на „ексцес“.

Защитниците на подсъдимите, чрез посочване на конкретни обстоятелства, са претендирали пред въззивната инстанция да бъде даден отговор на поставения от тях въпрос дали ценените обяснения на подсъдимите К. и П. са били манипулирани. Макар в мотивите подробно да е описана хронологията на разпитите на подс. П. във връзка и с мерките за процесуална принуда, наложени му по друго наказателно производство,

тези обстоятелства не са били подложени на дължимата оценка. Въззивният съд е посочил, че изменението на мярката за неотклонение на С. П. и момента на налагане на забрана същия да напуска пределите на държавата касаят друго наказателно производство и по този начин е отговорил на възраженията на защитата на този подсъдим. Макар това да е така, извън вниманието на решаващия съд е останало обстоятелството, че в самото постановление на прокурор при Варненска ОП по ДП № 538/09г. по описа на ОД на МВР – Варна, пр. пр. № 5305/09г. на ВОП като мотив за изменение на мярката за неотклонение на С. П. е посочено, че същият „е оказал изключително съдействие по разследването“ по настоящето наказателно производство. Това е изисквало излагане на съображения по поставения от защитата въпрос дали е налице връзка между процесуалния статут на подс. С. П. по друго наказателно производство и предоставянето от него на информация по разглежданото сега производство, макар към онзи момент той да не е бил привлечен като обвиняем. В разглеждания аспект и като се съобразят драстичните противоречия между обясненията му на досъдебното производство и тези пред съда, въззивният съд е дължал отговор на възраженията на защитата за манипулираност на обясненията на този подсъдим.

Внимателната преценка на обсъжданите обяснения на подсъдимите П. и К. и необходимостта те да бъдат проверени чрез други доказателствени средства е била особено необходима и предвид техния характер на “оговор” по отношение на останалите подсъдими.

Атакуваният съдебен акт не съдържа доводи за наличието на противоречия в свидетелските показания, дадени на досъдебното производство и приобщени на основание чл. 281 от НПК и тези, дадени в хода на съдебното следствие, както и не дава отговор на направените пред въззивния съд възражения във връзка с тяхното кредитиране. Така, показанията на свид. Н. Х. са противоречиви още на досъдебното производство /по отношение на факта за произхода на парите, донесени от М. Х., за времето, когато той е донесъл пистолет, за контактите между М. Х. и С. П./, а също и в съдебно заседание. По отношение на показанията на свид. Ж. Д. - на досъдебното производство той съобщава информация за покупка на автомобил от М. Х. след някакъв „удар“, направен заедно с подс. С. П., но при разпита си в съдебно заседание не поддържа дадените показания. Свидетелят Н. Д. на досъдебното производство е сочил обстоятелства от значение за изясняване на обстоятелствата по делото, но в хода на съдебното следствие е отрекъл дадените показания и е отказал да отговаря на въпроси, доколкото би се уличил в престъпление. Констатирането на противоречията в свидетелските показания и обсъждането на надеждността и достоверността на тези, дадени на досъдебното производство или на тези, дадени в съдебната фаза, не е било сторено от въззивния съд по начин, позволяващ както на страните, така и

на касационната инстанция, да провери правилността на процеса на формиране на вътрешното му убеждение. Съдът е пресъздал заявеното от тези свидетели при разпитите им в хода на наказателното производство, но не е изпълнил задължението си да аргументира кои показания възприема с доверие и какви са съображенията за това. Това сочи на съществени недостатъци при формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд и поставя под съмнение направените от него изводи.

По отношение на свид. Д. Д. и възприемането с доверие на прочетените в съдебно заседание негови показания, дадени на досъдебното производство, защитниците на подсъдимите са изтъкнали множество възражения срещу тяхната достоверност. С оглед на характера на тези показания като самоуличаващи и съдържащи уличаващи обстоятелства за други лица, те е следвало да бъдат подложени на внимателен анализ и преценка, което не е сторено в мотивите на съдебния акт. Освен това, страните в хода на наказателното производство не са могли да конфронтират непосредствено този свидетел, да участват при разпита му и да му задават въпроси, доколкото той е бил разпитан само на досъдебното производство, но не е било постигнато явяването и разпита му в съдебната фаза. На доводите в тази връзка, направени от защитата, апелативният съд също не е отговорил, нито пък е намерил основания да положи усилия за разпит на този свидетел пред въззивната инстанция.

Липсва отговор в мотивите на контролирания съд на възраженията на защитниците срещу възприемането на показанията на свидетелите Р. Д., В. Ц. и З. К.. Съдът е следвало да прецени показанията на тези свидетели от гледна точка на обстоятелството, че в немалка част те съдържат производни по характера си доказателства и ограничения за ползване на такива доказателства. Необходимо е било да обсъди също и въпроса, поставен пред него от защитниците, дали тяхното използване в процеса на доказване не би съставлявало нарушение на справедливостта на процеса, понеже в някои свои части тези показания пресъздават извънпроцесуални изявления на лица, впоследствие привлечени към наказателна отговорност или като свидетели по делото.

Никъде в мотивите си съдебният състав не е взел становище по въпроса дали извършеното от подс. С. П. завеждане на служителите от ГД „БОП“ и посочване на мястото, където е бил заровен трупа на убития С., съставлява доказателствено средство и каква е неговата правна природа. Обстоятелството, че събитието е документирано чрез използване на СРС, не води до автоматичен извод, че съставените ВДС могат да бъдат използвани в процеса на доказването, без да е извършена дължимата преценка за характера и същността на извършеното действие. Не са изложени съображения дали получената при извършване на това действие информация от С. П. е ползвана или не за формиране на фактическите изводи, както и дали е допустимо да бъде използвана.

Контролираният съд е допуснал процесуално нарушение и като в мотивите си е боравил с предположения. Такива са доводите, изложени за мотива на престъплението по отношение на подс. М. (л. 279), както и тези, касаещи факта на срещата в Обзор и посочената от съда вероятност М. да е участвал в нея и предполагаемото съдържание на проведения разговор. Предположения са изложени и на л. 276 - че съществуват догадки за интереси и зависимости на други лица. Произволен е изводът на стр. 269 по отношение на характера на подс. М., тъй като съдът не е посочил въз основа на какви фактически данни е направен.

Основателни са и доводите на касаторите за липса на мотиви в атакувания съдебен акт по съществени въпроси на правната оценка на деянията. Доводите на съда по отношение на квалификацията на деянието признак „користна цел“ се съдържат единствено в едно изречение на л. 276 от мотивите, като липсва конкретика за това, в какво точно се е изразила тази цел по отношение на всеки един от осъдените подсъдими. Това не дава възможност на страните да разберат правните основания за осъждането, което накърнява процесуалните им права.

По-нататък, отново във връзка със съображенията по правото, изложени от въззивния съд, следва да се отбележи, че липсата на ясно формулирани изводи за установените факти е попречила в мотивите да бъде отговорено пълноценно на доводите за наличие на „ексцес“ на умисъла. При направените възражения от страните в процеса, вместо дължимите съображения, съдебният състав е изложил разсъждения, почиващи по-скоро на житейска, а не на правна логика.

Допуснатите нарушения при формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд съставляват пречка касационната инстанция да извърши проверка за правилното приложение на материалния закон. В тази връзка не може да бъде удовлетворена претенцията на касаторите С. П. и С. К. за оправдаването им.

Подробно изложените пороци при осъществяване на доказателствената дейност на контролирания съд сочат на допуснати процесуални нарушения при формиране на изводите му и на липса на мотиви на съдебния акт. Доколкото се касае до обвинение за сложна съучастническа дейност и фактите, обосноваващи извод за съставомерност или липса на такава на поведението на всеки един от подсъдимите, са общи за всички тях, атакуваната присъда следва да бъде отменена изцяло, по отношение на всички подсъдими. Не е възможно да се извърши преценка за правилното приложение на материалния закон при ненадеждна доказателствена основа. И в тази връзка не може да се обсъждат възраженията на защитниците на подсъдимите Г. К. и Н. А. за правилността на тяхното оправдаване. Поради това и не може да бъде удовлетворено искането им за оставяне в сила на съдебния акт по отношение на тези двама подсъдими.

Изложените съображения за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, аргументират осъществяване на правомощието на касационната инстанция по чл. 354, ал. 3, т. 2 от НПК. Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Варненски апелативен съд, като при него следва да бъдат отстранени констатираните процесуални нарушения.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 НПК, Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

Отменява въззивна присъда № 17 от 30.11.2018г. на Варненски апелативен съд, НО, постановена по внохд № 316/2018г.

Връща делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция от стадия на съдебното заседание.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.